

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาการรับรู้เนื้อหาของผู้ที่มีความบกพร่องทางสายตาและการได้ยินต่อละครบั้นเรื่องgradeต่ำกว่าเด็ก

2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้ที่มีความบกพร่องทางสายตาและการได้ยินต่อละครบั้นเรื่องgradeต่ำกว่าเด็ก

กลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางสายตา จำนวน 50 คน และผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จากในโรงเรียนสอนคนหูหนวกกรุงเทพ จำนวน 50 คน

สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ลักษณะทางประชาราฐ

1.1. ผู้ที่มีความบกพร่องทางสายตา กลุ่มตัวอย่าง เป็นเพศชาย จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 48 เพศหญิง จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 52 ส่วนใหญ่มีอายุ 11-15 ปี มากที่สุด จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 46 รองลงมาคืออายุ 16-20 ปี จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 22 กลุ่มตัวอย่างมีความพิการแต่กำเนิดมากที่สุด จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 74 และพิการภายนอกจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 26

1.2 ผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน กลุ่มตัวอย่าง เป็นเพศชาย จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 50 เพศหญิง จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 50 ส่วนใหญ่มีอายุ 11-15 ปี จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 54 รองลงมาคืออายุ 16-20 ปี จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 28 กลุ่มตัวอย่างมีความพิการแต่กำเนิด จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 90 และพิการภายนอกจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 10

2. การรับรู้เนื้อหาของผู้ที่มีความบกพร่องทางสายตาและการได้ยินต่อละครบั้นเรื่อง gradeต่ำกว่าเด็ก

2.1 ผู้ที่มีความบกพร่องทางสายตา มีการรับรู้ต่อเนื้อหาละครบั้นเรื่อง gradeต่ำกว่าเด็ก 47 คน คิดเป็นร้อยละ 94 โดยคำถานั้นที่มีผู้ตอบถูกมากที่สุดได้แก่ ข้อ 1. จุดประสงค์ใน

การเดินทางไปยังจุดหมายของกระต่ายและเต่าเพื่อาะไร คำตอบที่ถูกคือ เพื่อนำของขวัญไปให้ราชนีมະลิหوم ข้อ 2. เหล่าสัตว์ป่า เซียร์ให้คราชนา ซึ่งมีคำตอบที่ถูกคือ เซียร์ให้เต่าชนา และข้อ 4. เหล่าสัตว์ป่า เตรียมของขวัญให้ผู้ใด ซึ่งมีคำตอบที่ถูกคือ เตรียมของขวัญให้กับราชนีมະลิหอม โดยทั้ง 3 ข้อมีผู้ตอบถูกทั้งหมด 50 คนคิดเป็นร้อยละ 100

2.2 ผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีการรับรู้ต่อเนื่องหากลุ่มครัวสันภัยหลังการใช้สื่อโทรทัศน์เฉพาะกลุ่มกรณีศึกษาละครสัน มีคนทำแบบทดสอบได้ถูกต้อง จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 88 โดยคำถามข้อที่มีผู้ตอบถูกมากที่สุดได้แก่ ข้อ 1. จุดประสงค์ในการเดินทางไปยังจุดหมายของกระต่ายและเต่าเพื่อาะไร ซึ่งมีคำตอบที่ถูกคือ เพื่อนำของขวัญไปให้ราชนีมະลิหอม ข้อ 2. เหล่าสัตว์ป่า เซียร์ให้คราชนา ซึ่งมีคำตอบที่ถูกคือ เซียร์ให้เต่าชนา และข้อ 4. เหล่าสัตว์ป่า เตรียมของขวัญให้ผู้ใด ซึ่งมีคำตอบที่ถูกคือ เตรียมของขวัญให้กับราชนีมະลิหอม โดยทั้ง 3 ข้อมีผู้ตอบถูกทั้งหมด 50 คนคิดเป็นร้อยละ 100

3. ความพึงพอใจของผู้ที่มีความบกพร่องทางสายตาและการได้ยินต่อ栎ครัวสันเรื่องกระต่ายกับเต่า

3.1 กลุ่มผู้ที่มีความบกพร่องทางสายตา ผู้มีความบกพร่องทางสายตามีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจรวมอยู่ที่ 3.75 อยู่ในระดับมาก โดยแยกเป็นมีค่าเฉลี่ยต่อความพึงพอใจต่อรูปแบบด้านเทคนิคการเล่าเรื่องอยู่ที่ 3.71 อยู่ในระดับมาก โดยมีความพึงพอใจต่อรูปแบบด้านเทคนิคการเล่าเรื่อง มีความพึงพอใจด้านสามารถเล่าเรียงลำดับเหตุการณ์จากก่อนไปหลัง มากที่สุดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.52 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีค่าเท่ากับ 0.50 รองลงมาคือ น้ำเสียงมีความหนักเบา น่าสนใจ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.86 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีค่าเท่ากับ 0.50 และ น้ำเสียงหลากหลาย มีการแสดงอารมณ์ที่ชัดเจน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.82 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีค่าเท่ากับ 0.66 ตามลำดับ และมีความพึงพอใจต่อรูปแบบด้านเสียงดนตรีประกอบอยู่ที่ 3.78 อยู่ในระดับมาก โดยมีความพึงพอใจต่อ เสียงเพลงสามารถสื่ออารมณ์ ของตัวละครได้ มากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.92 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีค่าเท่ากับ 0.63 รองลงมาคือ เสียงเพลงประกอบดูสมจริง รับรู้ได้ถึงบรรยากาศเสมือนอยู่ในป่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.68 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีค่าเท่ากับ 0.79 และ เสียงเพลงประกอบจากมีความเร้าใจ น่าฟัง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.40 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีค่าเท่ากับ 0.57 ตามลำดับ

3.2 กลุ่มผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ผู้มีความบกพร่องทางการได้ยินมีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจรวมอยู่ที่ 3.92 อยู่ในระดับมาก โดยแยกเป็นมีค่าเฉลี่ยต่อความพึงพอใจต่อรูปแบบด้านท่าทางการแสดงแสดงออกอยู่ที่ 3.68 อยู่ในระดับมาก โดยมีความพึงพอใจต่อสื่อด้าน

ภาษาอีกที่ใช้ เช้าใจง่าย ไม่ซ้ำหรือเร็วเกินไป มากที่สุดมี ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.88 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีค่าเท่ากับ 0.72 รองลงมาคือ นักแสดงสามารถแสดงความรู้สึก อารมณ์ผ่านกิริยา ท่าทางประกอนอย่างชัดเจน เช่น ดีใจ เสียใจ โกรธ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.84 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีค่าเท่ากับ 0.82 และ นักแสดงสามารถแสดงความรู้สึก อารมณ์ผ่านทางสื่อน้ำอย่างชัดเจน และ สอดคล้องกัน เช่น ดีใจ เสียใจ โกรธ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.66 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีค่าเท่ากับ 0.80 ตามลำดับและความพึงพอใจต่อรูปแบบด้านการแต่งกาย จากอยู่ที่ 4.12 อยู่ในระดับมาก โดยมีความพึงพอใจต่อจากดูสมจริง รับรู้ได้ถึงบรรยายภาพเสมออยู่ในปัจจุบัน มากที่สุดมี ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.58 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีค่าเท่ากับ 0.50 รองลงมาคือ เครื่องแต่งกายเหมาะสมกับ ตัวนักแสดง เช่น กระต่าย เต่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.54 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีค่าเท่ากับ 0.50 และ จากมีสีสันสวยงาม เรื่องโยงกับตัวละครมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.88 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีค่า เท่ากับ 0.66 ตามลำดับ

การทดสอบสมมติฐาน

จากสมมติฐานที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้ 2 ข้อได้แก่

1. ผู้ที่มีความบกพร่องทางสายตา และผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน สามารถรับรู้ เนื้อหาละครสั้นเรื่องกระต่ายกับเต่าได้ ไม่แตกต่างกัน

2. ผู้ที่มีความบกพร่องทางสายตา และผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีความพึง พอยใจต่อละครสั้นเรื่องได้ ไม่แตกต่างกัน

ผู้วิจัยได้พบข้อสรุปเพื่อตอบสมมติฐานการวิจัยดังนี้

1. ผู้ที่มีความบกพร่องทางสายตา และผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินสามารถรับรู้ เนื้อหาละครสั้นเรื่องกระต่ายกับเต่าได้ ไม่แตกต่างกันโดยผลการทดสอบการรับรู้ภายหลังการดู ละครสั้นเรื่องหว่างกระต่ายกับเต่า ผู้มีความบกพร่องทางสายตา มีคะแนนการทดสอบเกินร้อยละ 80 มากถึง ร้อยละ 94 ส่วนผู้มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีคะแนนการทดสอบเกินร้อยละ 80 มากถึง ร้อยละ 88 และให้เห็นว่าผู้มีความบกพร่องของหั้งสองกลุ่มสามารถรับรู้ละครสั้นเรื่อง กระต่ายกับเต่าได้ไม่แตกต่างกัน

2. ผู้ที่มีความบกพร่องทางสายตา และผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีความพึงพอใจ ต่อละครสั้นเรื่องกระต่ายกับเต่าได้ ไม่แตกต่างกัน โดยแบบประเมินความพึงพอใจภายหลังการดู ละครสั้นเรื่องกระต่ายกับเต่า ที่ผู้มีความบกพร่องทางสายตา มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจรวมอยู่ที่

3.75 อยู่ในระดับมาก โดยแยกเป็นมีค่าเฉลี่ยต่อความพึงพอใจต่อรูปแบบด้านเทคนิคการเล่าเรื่อง อยู่ที่ 3.71 อยู่ในระดับมาก และความพึงพอใจต่อรูปแบบด้านเสียงดนตรีประกอบอยู่ที่ 3.78 อยู่ในระดับมากในขณะผู้มีความบกพร่องทางการได้ยินมีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจรวมอยู่ที่ 3.92 อยู่ในระดับมาก โดยแยกเป็นมีค่าเฉลี่ยต่อความพึงพอใจต่อรูปแบบด้านทำทางการแสดงออกอยู่ที่ 3.68 อยู่ในระดับมาก และความพึงพอใจต่อรูปแบบด้านการแสดงแต่งกาย จากอยู่ที่ 4.12 อยู่ในระดับมาก แสดงให้เห็นว่าผู้มีความบกพร่องของหั้งสองกลุ่มนี้มีความพึงพอใจต่อสัน្យเรื่องกระต่ายกับเต่าเจแพะกลุ่มนี้แตกต่างกัน

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยในครั้นี้ผู้วิจัยได้ทำการอภิปรายใน 2 ประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่ 1 จากผลการวิจัย การรับรู้เนื้อหาของผู้ที่มีความบกพร่องทางสายตาและการได้ยินต่อละครสัน្យเรื่องกระต่ายกับเต่า มีผลดังนี้

ผู้วิจัยได้พบว่า การรับรู้เนื้อหาของผู้ที่มีความบกพร่องทางสายตา สามารถรับรู้เนื้อหาได้เป็นอย่างดีจากสื่อที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยผู้พิการทางสายตาสามารถตอบคำถามภายหลังการฟังสื่อไปแล้วได้ถูกต้องมีคะแนนเกินร้อยละ 80 จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 94

ในขณะที่ผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน สามารถตอบคำถามภายหลังการดูสื่อไปแล้วได้ถูกต้องมีคะแนนเกินร้อยละ 80 จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 88 แสดงให้เห็นว่าสื่อที่สร้างขึ้นมีความสำคัญต่อการรับรู้โดยการรับรู้อาจเกิดจากประสบการณ์ที่เคยได้ยินนิทานเรื่องนี้มาก่อน ส่งผลให้ค่าคะแนนสูงขึ้นสอดคล้องกับ สรุพงษ์ ชูเดช (2558, หน้า 29-32) ที่กล่าวว่า การรับรู้คือกระบวนการที่เกิดขึ้นภายหลังจากที่สิ่งเร้ากระตุ้นการรู้สึกและถูกตีความเป็นสิ่งที่มีความหมายโดยใช้ความรู้ ประสบการณ์และความเข้าใจของบุคคล ในขณะเดียวกันผู้ที่ตอบผิดอาจส่งผลมาจากการสนใจที่มีต่อสื่อ สอดคล้องกับ Quinn, 1985, (p. 33 – 34) ที่กล่าวว่า คนเราจะเลือกรับรู้ในสิ่งที่สนใจ เนพาะสิ่งที่ต้องการท่านั้น นอกจากนี้เนื้อหาของสื่อที่ได้นำเสนอตนนั้นยังเป็นเรื่องที่นิยมในกลุ่มเด็กก่อนวัยเรียนซึ่งมักจะได้รับรู้เรื่องราวด้วยประสบการณ์ต่อตัวมาอยู่ก่อนแล้ว สอดคล้องกับ วรวิทย์ พัฒนาอิทธิฤทธิ์ (2545, หน้า 1-8) กล่าวว่า ความสนใจของบุคคลและหลากหลายในรูปของชนิดของข้อมูลที่จะได้รับ ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบของข่าวสาร ประเภทของสื่อที่ชอบ และประเสริฐ พันธุ์เรืองสกาว (2556) กล่าวว่า เมื่อบุคคลเปิดรับต่อสิ่งเร้าและตั้งใจรับต่อสิ่งเร้าที่เข้ามากระแทบแล้ว บุคคลจะเลือกสรรเฉพาะสิ่งเร้าที่ตรงกับความต้องการ และทัศนคติของตนเท่านั้น ใน

แต่ละกรณีดังกล่าว บุคคลจะเลือกเปิดรับต่อสิ่งเร้าโดยอาศัยพื้นฐานทางจิตวิทยาของตนเองเป็นหลัก

กล่าวโดยสรุปได้ว่าการรับรู้เนื้อหาของผู้มีความบกพร่องทางสายตาและการได้ยินนั้น จะต้องมีองค์ประกอบที่เหมาะสมสมสอดคล้องกับความต้องการของผู้มีความบกพร่องในด้านนั้นๆ เช่น ผู้มีความบกพร่องทางสายตาจะมีความต้องการรับรู้สื่อเสียงพรรณนาสิ่งต่างๆเพื่อให้เกิดการจินตนาการแล้วการนึกภาพให้ชวนติดตาม ในขณะที่ผู้บกพร่องทางการได้ยินจะต้องการภาษา มือหรือตัวหนังสือบรรยายเหตุการณ์ต่างๆ ทั้งในขณะที่มีการสนทนารือเสียงของสภาพแวดล้อม ต่างๆ สอดคล้องกับ สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กสทช., 2559) ที่ระบุไว้ว่า “การส่งเสริมให้ผู้ประกอบกิจการกระจายเสียง และโทรทัศน์มีบริการเพื่อการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารของคนพิการ จะส่งเสริมให้มีการจัดบริการสำหรับคนพิการ ในสื่อโทรทัศน์ ได้แก่ ภาษามือ (Sign Language) คำบรรยายเป็นอักษร (Caption) สำหรับผู้พิการทางการได้ยิน เช่น คำบรรยายบรรยายจากในฉาก เช่น เสียงกระซิบ เสียงคลิ้นชัตชาญผึ้ง และคำบรรยายเป็นเสียง (Audio Description) สำหรับผู้พิการทางสายตา เช่น บรรยายบรรยายจากในฉากซึ่งที่ไม่มีบทสนทนา เช่น นางเอกกำลังเดินขึ้นบันไดอย่างช้าๆ เป็นต้น”

ประเด็นที่ 2 จากผลการวิจัย ความพึงพอใจของผู้ที่มีความบกพร่องทางสายตาและการได้ยินต่อผลกระทบเรื่องกระบวนการต่ายกับเตา มีผลดังนี้

ผู้วิจัยได้พบว่า ความพึงพอใจของผู้ที่มีความบกพร่องทางสายตาและการได้ยิน โดยผู้พิการทางสายตา มีความพึงพอใจสื่อในด้านด้านเทคนิคการเล่าเรื่อง ในข้อเรียงลำดับเหตุการณ์ จากก่อน-ไปหลัง และด้านเสียงดนตรีประกอบ ในข้อเสียงเพลงสามารถสื่ออารมณ์ ของตัวละคร ซึ่งความพึงพอใจนี้สอดคล้องกับ ภทท.ร. กสิณเลขा (2557) คนพิการทางสายตาเปิดรับสื่อโทรทัศน์ แบบสมำเสมอทุกวัน โดยใช้อุปกรณ์คือเครื่องรับโทรทัศน์เนื่องจากรายการโทรทัศน์ที่นำเสนอ มีความพร้อมรอบด้านทั้งภาพและเสียงที่สามารถสื่อถึงอารมณ์ได้

ในขณะที่ผู้พิการทางการได้ยินมีความพึงพอใจสื่อด้านการทำอาหารแสดงออก ในข้อภาษา มือที่ใช้ เข้าใจง่าย ไม่ซ้ำหรือเริ่งเกินไป และความพึงพอใจต่อรูปแบบด้านการแต่งกาย จาก มีในข้อ ขาดูสมจริง รับรู้ได้ถึงบรรยายภาษาและเมื่อนอยู่ในป่า สอดคล้องกับพราพรรณ สมบูรณ์ และ คณะ (2558) ที่กล่าวว่า คนหนุนวกมีภาษาและวัฒนธรรมเป็นของตนเอง มีการมองโลกที่แตกต่าง จากคนที่มีการได้ยินวิดีทัศน์สำหรับคนหนุนวกไทย ควรใช้ภาษามือไทยเป็นหลักในการสื่อสาร เพราคน หนุนวกสามารถเรียนรู้ และสามารถเข้าถึงโดยผ่านการสื่อสารด้วยภาษามือมากที่สุด

นอกจากนี้ในการบันทึกวิธีทัศน์คำอธิบายศพที่เป็นภาษาเมืองไทยนั้น ได้คำนึงถึงการเลือกจากหลัง แสง การแต่งกายของ ผู้แสดง ท่าภาษาเมือง ความชำนาญของผู้แสดงท่าภาษาเมือง และองค์ประกอบต่างๆ สอดคล้องกับ พวงแก้ว กิจธรรม(2555) ที่กล่าวว่า การผลิตสื่อวิดีทัศน์สำหรับคนหูหนวก ต้องคำนึงถึงส่วนประกอบทางด้านเทคนิค แสง สี เสียง จาก เท็ปอุปกรณ์แต่งจาก มุมกล้อง สีและลายของเสื้อผ้าของนักแสดงเนื่องจากส่วนประกอบ เหล่านี้มีผลต่อสายตาของคนพิการทางการได้ยิน โดยควร เน้นสีหน้า ท่าทางและภาษามือของผู้แสดงเป็นสำคัญ

สรุปผลการวิจัยเรื่อง การรับรู้เนื้อหาและความพึงพอใจของผู้ที่มีความบกพร่องทางสายตาและการได้ยินต่อละครสั้นเรื่องกระต่ายกับเต่า ผู้วิจัยได้พบว่า ผู้ที่มีความบกพร่องทางสายตาสามารถรับรู้และเข้าใจสื่อผ่านละครสั้นเฉพาะกุญแจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นได้ดีแสดงให้เห็นว่าผู้มีความบกพร่องนั้นสามารถรับรู้สื่อต่างๆได้เป็นอย่างดีตามองค์ประกอบที่สื่อสามารถนำเสนอให้สอดคล้องกับความบกพร่องนั้นๆ โดยผู้มีความบกพร่องทางสายตาจะต้องเน้นที่การเรียงลำดับเหตุการณ์ใช้เสียงพูดและเสียงดนตรีที่เข้าใจง่ายน้ำเสียงหนักเบาแทนการแสดงสีหน้าท่าทาง เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ง่ายต่อการรับรู้ สอดคล้องกับ พวงแก้ว กิจธรรม(2555) ที่กล่าวว่า คนพิการแต่ละประเภทรับรู้สื่อโทรทัศน์แตกต่างกัน คนตาบอดจะสามารถรับรู้สื่อโทรทัศน์โดยการฟัง จะนั่งถ้วยให้มีเสียงพูดบรรยายภาพและข้อความหรือตัวหนังสือที่เกิดขึ้นหน้าจอปางครบถ้วน โดยเสียงพูดชัดเจน ไพเราะ และมีจังหวะชวนฟัง คนตาบอดจะสามารถรับรู้ เรียนรู้ จดจำสื่อโทรทัศน์ และนำไปใช้ได้เช่นเดียวกับคนทั่วไป คนหูหนวก รับรู้สื่อโทรทัศน์ผ่านล้ำภาษามือ หรือการอ่านภาษาไทย แต่คนหูหนวกส่วนใหญ่มีความสามารถอ่านภาษาไทยจำกัด เช่น อ่านข้าวรู้จักศพที่จำนวนน้อย และไม่เข้าใจประโยคที่มีความซับซ้อน เป็นต้น

ในขณะที่ผู้บกพร่องการการได้ยิน จะเน้นที่ภาษามือที่ไม่เข้าไม่เรื่องจนเกินไป รวมไปถึงองค์ประกอบของภาพและจากต่างๆที่ดูสมจริงเพื่อให้เกิดการรับรู้ที่ง่ายต่อผู้รับสื่อ ซึ่งสอดคล้องกับ พrhoพรมน สมบูรณ์ และคณะ (2558) ที่กล่าวว่า การวิจัยพัฒนาสื่อมัลติมีเดียสอนศพท์ภาษาเมืองไทยด้านเทคโนโลยีสิ่งอำนวยความสะดวก พบว่า ความเมื่อยล้าและความแตกต่างในการพัฒนาสื่อมัลติมีเดียสำหรับคนทั่วไปกับการพัฒนาสื่อมัลติมีเดียสำหรับคนพิการทางการได้ยิน สอดคล้องกับ วัฒนธรรมการเรียนรู้ของคนพิการทางการได้ยินที่ใช้ภาษามือเป็นหลัก ความมีการจัดให้มีล้ำภาษามือบนจอมือถือ ต้องจัดล้ำภาษามือที่ใช้ภาษามือซึ่งคนหูหนวกส่วนใหญ่เข้าใจ ผลัดเปลี่ยnl ล้ำภาษามืออย่างน้อยทุก 30 นาที กำหนดขนาดจอกภาพล้ำภาษามือ แสงสว่าง สีของฉากหลัง รวมทั้ง สีและแบบเสื้อของล้ำภาษามือให้สามารถเห็นการเคลื่อนไหวมือ และสีหน้าท่าทางของ

ล่ามภาษาเมื่อได้ชัดเจน การจัดให้มีคำบรรยายภาพแทนเสียง มีวัตถุประสงค์ให้คนทุกคนรับรู้ว่า มีเสียงอะไรเกิดขึ้นบ้าง โดยเฉพาะเสียงพูด โดยการอ่านคำบรรยายภาพแทนเสียงซึ่งต้องกำหนดลักษณะ ขนาด สีของตัวอักษรและสีจากหลังตัวอักษร รวมถึง ระยะเวลาในการเปลี่ยนคำบรรยาย ให้คนทุกคนสามารถเห็นคำบรรยายขัดเจนและอ่านจับใจความได้ทันเวลา สื่อโทรทัศน์มีล่ามภาษามือ และคำบรรยายภาพแทนเสียงที่ช่วยคนทุกคนให้เข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้อย่างเต็มศักยภาพ คนทุกคนจะสามารถรับรู้ เรียนรู้ คาดจำสื่อโทรทัศน์และนำไปใช้ได้เช่นเดียวกับคนทั่วไป

ดังนั้น การสร้างละครสั้นเฉพาะกิจกลุ่มเหมาะสมสมจังควรจัดล่ามภาษามือ นักแสดงที่ใช้ภาษามือ เทคโนโลยีสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อส่งเสริมความเป็นสิทธิเท่าเทียมตามประกาศของสำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เพื่อช่วยผู้มีความบกพร่องทางการได้ยิน ส่วนกลุ่มผู้ที่มีความบกพร่องทางสายตา ความมีและการพากย์เสียงบรรยาย เพื่อให้เหมาะสมกับผู้ที่มีความบกพร่องทางสายตาการได้ยินให้รับรู้ได้เท่าเทียมกับคนทั่วไป เพื่อให้เกิดความเท่าเทียมกันในการเรียนรู้และสร้างความพึงพอใจกับผู้บกพร่องทางสายตาและการได้ยิน

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. ควรมีรูปแบบสื่อโทรทัศน์ให้มีความน่าสนใจของเนื้อหาและให้ผู้มีความบกพร่องทางสายตาและการได้ยินสามารถเข้าถึงได้มากขึ้น
2. ผู้ที่มีความบกพร่องทางสายตาและการได้ยินสามารถใช้สื่อละครสั้นตัวเดียวกันได้ และควรสร้างโอกาสให้ผู้มีความบกพร่องทางสายตาและการได้ยินเข้ามามีส่วนร่วมในการผลิตสื่อสำหรับกลุ่มบุคคลผู้มีความต้องการพิเศษ
3. การผลิตละครสั้นสำหรับผู้บกพร่องทางสายตา น้ำเสียงผู้บกพรอย่างสื่อ ควรมีเสียงดัง พังชัด และการออกเสียงคำควบกล้ำ ตลาด ต้องชัดเจนหรือผ่านการฝึกฝนมาอย่างดีและเป็นที่ยอมรับ
4. การผลิตละครสั้นสำหรับผู้บกพร่องทางการได้ยิน ภาษาภาษามือ และทำทางการแสดงออก และสีหน้า ต้องมีความชัดเจน เพื่อให้เข้าใจสื่อโทรทัศน์ได้อย่างถูกต้องและควรเป็นล่ามภาษามือในช่วงเวลาที่กำหนด

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. การทำวิจัยครั้งต่อไปควรทำการวิจัย ควรทำรายการโทรทัศน์เฉพาะกลุ่มเพื่อสามารถให้ผู้ชมที่มีความหลากหลายช่วงวัยสามารถเข้าถึงได้ เพื่อให้ผู้ชมเกิดความหลากหลายเพิ่มขึ้น
2. ควรทำการศึกษาวิจัย การรับรู้เนื้อหาของผู้ที่มีความบกพร่องทางสายตาและการได้ยินต่อผลกระทบสั่นในรายการอื่นๆ ที่นอกเหนือจากการวิจัยในครั้งนี้ อาจจะทำเป็นผลกระทบโทรทัศน์ เกมส์ช่อง หรือหนังสั้น
3. ควรทำการศึกษาวิจัย การผลิตสื่อโทรทัศน์ สำหรับผู้มีความบกพร่องทางร่างกาย ด้านอื่นๆ เช่น ผู้พิการออทิสติก ผู้พิการทางสมอง เป็นต้น เพื่อเปิดโอกาสให้กลุ่มนักบุคคลพิเศษ เหล่านี้สามารถเข้าถึงสื่อและรับรู้ข่าวสารต่างๆ ได้เช่นกัน
4. ควรทำการศึกษาวิจัยการมีส่วนร่วมต่อการผลิตสื่อของผู้มีความบกพร่องทางด้านร่างกายเพื่อให้ผู้มีความบกพร่องทางด้านต่างๆ สามารถที่จะเข้ามา gehan ด้วยการมีส่วนร่วมในการผลิตสื่อโทรทัศน์เฉพาะกลุ่มได้